

<https://doi.org/10.15407/econlaw.2019.02.115>

УДК 332

А.О. АХРОМКІН, комерційний директор ПрАТ «Рівнеобленерго», м. Рівне, Україна

 orcid.org/0000-0003-4797-8172

А.Є. АХРОМКІН, аспірант

Інститут економіко-правових досліджень НАН України, м. Київ, Україна

 orcid.org/0000-0003-2893-8079

ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА В РЕГІОНАЛЬНІЙ ЕНЕРГЕТИЧНІЙ ПОЛІТИЦІ

Ключові слова: державно-приватне партнерство, регіональна енергетична політика, об'єднана електроенергетична система.

Визначено основні причини уповільнення розвитку державно-приватного партнерства, положення чинного законодавства щодо імплементації державно-приватного партнерства, на підставі чого запропоновано проект «Енергетичний міст «Україна — Європейський Союз». Для реалізації проекту мають бути залучені Хмельницький, Запорізький, Рівненський регіони. На основі прогнозного балансу електроенергії об'єднаної електроенергетичної системи України встановлено, що ці регіони мають міцне технічне підґрунтя для реалізації проекту, а регіональна енергетична політика має передбачати заходи, спрямовані на удосконалення схем електричних мереж і поліпшення технічного стану їхніх елементів.

Актуальність. Україна, враховуючи досвід інших країн світу, намагається імплементувати механізми державно-приватного партнерства (ДПП) вже багато років, проте суттєвих результатів поки ще не отримано, незважаючи на те, що це співробітництво має дуже багато переваг. В Україні є приклади вдалого використання ДПП, проте ще відсутній досвід щодо залучення приватного партнера до державних проектів у деяких сферах економіки. Тому питання імплементації ДПП залишаються вельми актуальними у будь якій сфері економіки, особливо в енергетичній.

Аналіз останніх досліджень. Питаннями та проблемами проектів державно-приватного або публічно-приватного партнерства займаються багато вчених і практиків, а також держслужбовців [1]. Вони визнають, що основними причинами уповільнення розвитку ДПП є:

- недостатній рівень уваги держави до реалізації політики у сфері ДПП і недосконалість системи управління розвитком такого партнерства;
- відсутність у сфері ДПП дієвих заходів зі створення умов для його розвитку, а також чіткого розмежування повноважень між органами державної влади та координації їхньої діяльності;
- наявність галузевих особливостей провадження господарської діяльності і складність умов довгострокового та взаємовигідного співробітництва між державою і приватними партнерами;

- низький рівень інституційної спроможності органів державної влади і приватного сектору до упровадження державно-приватного партнерства;

- низький рівень довіри громадян до органів державної влади та обізнаності з питань переваг реалізації інвестиційних проектів на засадах державно-приватного партнерства, недостатній рівень поінформованості населення про переваги і ризики застосування механізмів такого партнерства, неналежне кадрове забезпечення органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування фахівцями у сфері державно-приватного партнерства, недостатній обсяг фінансування реального сектору економіки;

- несприятливий інвестиційний клімат і складність умов провадження підприємницької діяльності під час реалізації проектів державно-приватного партнерства;

- наявність проблем у відносинах між органами державної влади і приватним сектором під час проведення погоджувальних процедур, захисту прав власності інвесторів, розв'язання господарських спорів;

- складність механізму надання державної підтримки для реалізації довгострокових інвестиційних проектів за участю приватних партнерів;

- відсутність ефективного механізму надання державної підтримки у сфері державно-приватного партнерства;

- неузгодженість нормативно-правової бази з питань державно-приватного партнерства;

- недосконалість механізму тарифного регулювання та економічна необґрунтованість тарифів [2].

Проте проблеми імплементації ДПП в енергетичний сектор потребують особливої уваги та окремого дослідження.

Метою статті є обґрунтування можливості імплементації державно-приватного партнерства у регіональній енергетичній політиці.

Результати дослідження. Відповідно до Закону України «Про державно-приватне партнерство», державно-приватне партнерство — співробітництво між державою Україна, Автономною Республікою Крим, територіальними громадами в особі відповідних державних органів та органів місцевого самоврядування (державними партнерами) та юридичними особами, крім державних та комунальних під-

приємств, або фізичними особами — підприємцями (приватними партнерами), що здійснюється на основі договору в порядку, встановленому цим Законом та іншими законодавчими актами, та відповідає ознакам державно-приватного партнерства, визначеним цим Законом [3]. На стороні приватного партнера у договорі, що укладається в рамках державно-приватного партнерства, можуть виступати декілька осіб, які, відповідно до цього Закону, можуть бути приватними партнерами. Відносини між приватними партнерами та порядок визначення приватного партнера для представництва інтересів інших приватних партнерів у відносинах із державним партнером визначаються умовами договору, укладеного між приватними партнерами, або умовами договору, укладеного в рамках державно-приватного партнерства. Такі особи несуть солідарну відповідальність за зобов'язаннями, передбаченими договором, що укладається в рамках державно-приватного партнерства.

До основних принципів здійснення ДПП належать: рівність перед законом державних і приватних партнерів; заборона будь-якої дискримінації прав державних чи приватних партнерів; узгодження інтересів державних і приватних партнерів з метою отримання взаємної вигоди; забезпечення вищої ефективності діяльності, ніж у разі здійснення такої діяльності державним партнером без залучення приватного партнера; незмінність протягом усього строку дії договору, укладеного в рамках державно-приватного партнерства, цільового призначення та форми власності об'єктів, що перебувають у державній або комунальній власності чи належать Автономній Республіці Крим, переданих приватному партнеру; визнання державними та приватними партнерами прав і обов'язків, передбачених законодавством України та визначених умовами договору, укладеного у рамках державно-приватного партнерства; справедливий розподіл між державним і приватним партнерами ризиків, пов'язаних із виконанням договорів, укладених у рамках державно-приватного партнерства; визначення приватного партнера на конкурсних засадах, крім випадків, установлених законом.

ДПП застосовується в таких сферах: пошук, розвідка родовищ корисних копалин та їх видобування, крім таких, що здійснюються на

умовах угод про розподіл продукції; виробництво, транспортування і постачання тепла та розподіл і постачання природного газу; будівництво та / або експлуатація автострад, доріг, залізниць, злітно-посадкових смуг на аеродромах, мостів, шляхових естакад, тунелів і метрополітенів, морських і річкових портів та їхньої інфраструктури; машинобудування; збір, очищення та розподілення води; охорона здоров'я; туризм, відпочинок, рекреація, культура та спорт; забезпечення функціонування зрошувальних і осушувальних систем; поводження з відходами, крім збирання та перевезення; виробництво, розподілення та постачання електричної енергії; управління нерухомістю; надання соціальних послуг, управління соціальною установою, закладом; виробництво та упровадження енергоощадних технологій, будівництво та капітальний ремонт житлових будинків, повністю чи частково зруйнованих унаслідок бойових дій на території проведення Операції об'єднаних сил; встановлення модульних будинків та будівництво тимчасового житла для внутрішньо переміщених осіб; надання освітніх послуг та послуг у сфері охорони здоров'я; управління пам'ятками архітектури та культурної спадщини. За рішенням державного партнера державно-приватне партнерство може застосовуватися в інших сферах діяльності, крім видів господарської діяльності, які відповідно до закону дозволяється здійснювати виключно державним підприємствам, установам та організаціям.

У рамках здійснення ДПП відповідно до цього Закону та інших законодавчих актів України можуть укладатися договори про: концесію; управління майном (виключно за умови передбачення у договорі, укладеному в рамках державно-приватного партнерства, інвестиційних зобов'язань приватного партнера); спільну діяльність; інші договори. Фінансування ДПП може здійснюватися за рахунок: фінансових ресурсів приватного партнера; фінансових ресурсів, запозичених в установленому порядку; коштів державного та місцевих бюджетів; інших джерел, не заборонених законодавством.

Ураховуючи основні положення Закону України «Про державно-приватне партнерство» на початку 2019 р. Міністерство енергетики та вугільної промисловості України оголосило проведення конкурсу на засадах ДПП щодо

реалізації проекту «Енергетичний міст «Україна — Європейський Союз» [4].

Мета здійснення ДПП для реалізації проекту «Енергетичний міст «Україна — Європейський Союз» полягає у створенні умов для інтеграції об'єднаної енергетичної системи України до європейської енергосистеми *ENTSO-E* за рахунок забезпечення експорту електричної енергії з енергоблока № 2 Хмельницької АЕС до країн Європейського Союзу та створення на цій основі механізму фінансового забезпечення розвитку генерувальних потужностей атомної енергетики. Досягнення зазначеної мети має здійснюватися шляхом: розширення «Бурштинського енергоострову» (включення до нього енергоблока № 2 Хмельницької АЕС (Хмельницький регіон), підстанції 750/330 кВ «Західноукраїнська» та міждержавної електричної мережі ПЛ-750 кВ «Хмельницька АЕС — Жешув (Польща)»; гарантування довгострокового експорту електроенергії до країн ЄС та пов'язаної з ним виручки у вільноконвертованій валюті для цільового використання ДП «НАЕК «Енергоатом» (Хмельницький, Запорізький, Рівненський регіони) на добудову енергоблоків; підвищення рівня використання та збільшення максимальної потужності ядерних енергоблоків, у тому числі Південноукраїнської АЕС та Запорізької АЕС; створення умов та інструментів, необхідних для залучення ДП «НАЕК «Енергоатом» коштів для фінансування розвитку енергетичної інфраструктури.

Об'єкт ДПП — функціонально пов'язані між собою наявні об'єкти енергетики (електричні мережі, обладнання, устаткування тощо) державної форми власності, що перебувають у господарському віданні ДП «НАЕК «Енергоатом» (зокрема, ВРП 750 кВ ХАЕС, схема живлення блоків № 1, 2 ХАЕС) та ДП «НЕК «Укренерго» (лінія електропередач 750 кВ «ХАЕС — Жешув» (Польща), п/с «Західноукраїнська», лінія електропередач 750 кВ «Західноукраїнська — Альбертиша» (Угорщина), які підлягають реконструкції та модернізації, а також об'єкт, що має бути створений (придбаний) у результаті виконання договору, укладеного в рамках ДПП (блочний трансформатор) [5].

Оголошення про проведення конкурсу подано задля визначення приватного партнера для здійснення ДПП щодо реалізації проекту

«Енергетичний міст «Україна — «Європейський Союз». Найменування державного партнера — Міністерство енергетики та вугільної промисловості України.

Основою електроенергетики країни є Об'єднана електроенергетична система України, яка здійснює централізоване енергозабезпечення електроенергією внутрішніх споживачів і взаємодіє з енергосистемами сусідніх країн, забезпечуючи експорт та імпорт електроенергії магістральними і міждержавними лініями електропостачання. До складу ОЕС України входять: чотири АЕС (15 робочих реакторів), 14 ТЕС, сім ГЕС, три ГАЕС, 97 ТЕЦ, малі ГЕС, ВЕС та інші загальною встановленою потужністю 52,4 тис. МВт; 23 тис. км магістральних та міждержавних електричних мереж напругою 220—750 кВ, 134 підстанції і 996 тис. км розподільчих мереж напругою 0,4—150 кВ. У загальній потужності електрогенерувальних станцій потужність становить, %: теплових електростанцій, теплоелектроцентралей і блок-станцій — 63,9; атомних електростанцій — 26,4; гідроелектростанцій і гідроаккумуляційних електростанцій — 9,7; нетрадиційних джерел енергії — 0,2. Щороку в Україні виробляється порядку 180—190 млрд кВт год електроенергії (у 2010 р. — 187,9 млрд кВт год), з яких на АЕС припадає приблизно 48 %, на ТЕС і ТЕЦ — 41 %, на ГЕС і ГАЕС близько 7 %, на блокстанції й комунальні ТЕЦ — 4 %, а частка ВДЕ складає менше 1 %. Серед найбільших компаній, які працюють на ринку електричної енергії України, — державна компанія НАЕК «Енергоатом», до складу якої входять чотири АЕС (15 ядерних енергоблоків) та вітрові електростанції (ВЕС), а також ВАТ «Енергетична компанія України», до статутного фонду якої входять державні пакети акцій чотирьох компаній теплової генерації (ВАТ «Центренерго», ВАТ «Західенерго», ВАТ «Дніпроенерго», ВАТ «Донбасенерго»), акції державної компанії ДАТ «ВАТ «Укргідроенерго» та державні пакети акцій 15 обласних енергопостачальних компаній. Серед великих приватних компаній — приватні компанії холдингу ДТЕК (ТОВ «Східенерго» (частка виробітку електроенергії цією компанією у тепловій генерації складає біля 25 %, у загальному виробітку — 14 %) та енергопостачальна компанія «Сервіс-Інвест») [5]. Прогнозний баланс ОЕС України на 2019 рік подано у табл. 1.

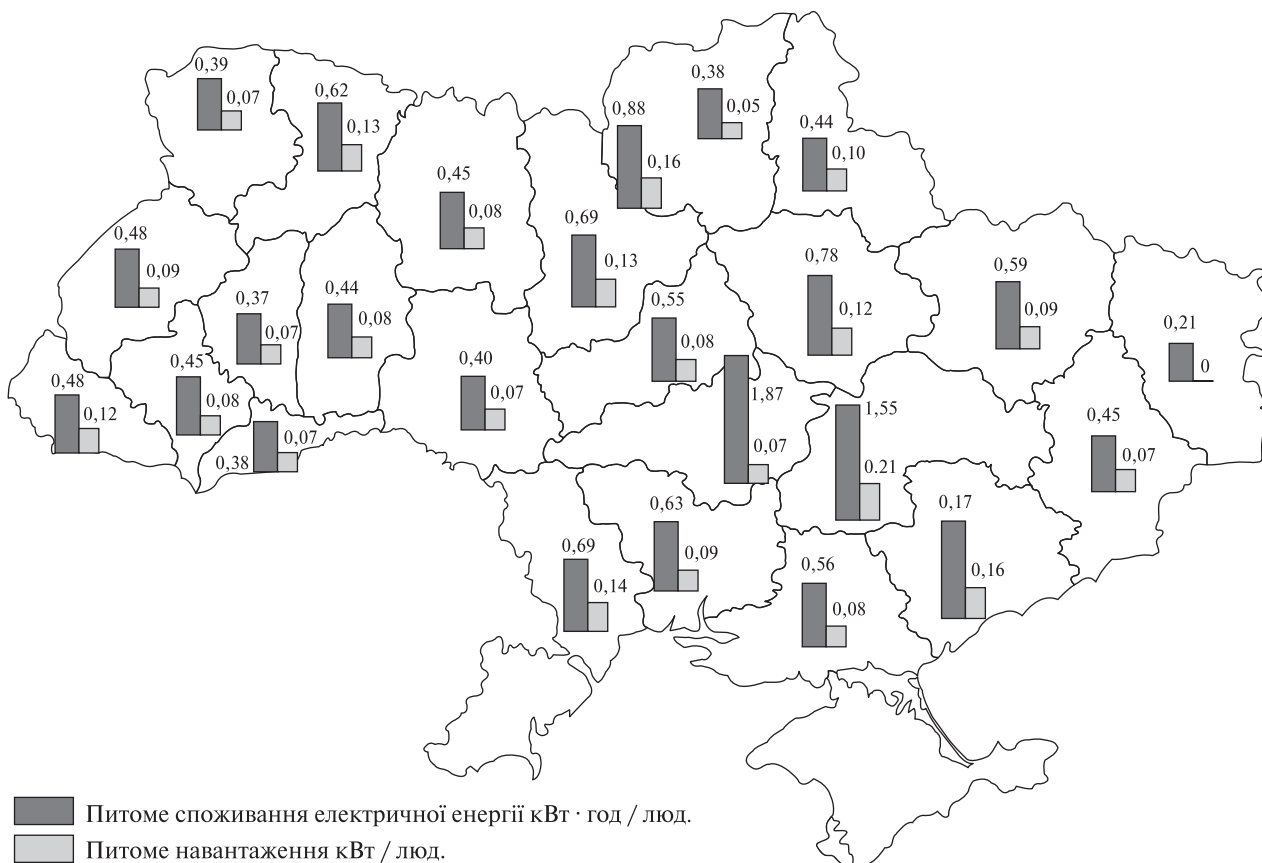
Отже, експорт електроенергії у 2019 р. складе 6420 млрд кВт год, а для реалізації проекту «Енергетичний міст «Україна — Європейський Союз» мають бути обов'язково залучені такі регіони: Хмельницький, Запорізький, Рівненський. Інші регіони — за бажанням. Безумовно, що реалізації проекту «Енергетичний міст «Україна — Європейський Союз» вплине на енергетичну регіональну політику цих трьох областей.

Регіональна енергетична політика — складова регіональної політики і частина державної енергетичної політики загалом, яка проводиться з урахуванням відмінностей регіонів і визначає відносини між державною і регіональною владою в енергетичній сфері. Регіональна енергетична політика повинна націлюватись на забезпечення економіки й населення регіонів паливом і енергією в достатніх обсягах та необхідної якості, на розвиток енергетичної інфраструктури, на підвищення ефективності виробництва, постачання й споживання енергії та на дотримання до того ж чинних екологічних норм. Відповідно, об'єктом регіональної енергетичної політики є система енергозабезпечення регіону, до якої входить виробництво, постачання і споживання палива та енергії, а також управління цими процесами. Суб'єктами регіональної енергетичної політики, окрім органів центральної влади, є органи регіональної влади та органи місцевого самоврядування. [6].

Реалізація регіональної енергетичної політики пов'язана з вирішенням найактуальніших проблем функціонування і розвитку регіональної системи енергозабезпечення. Більшість енергетичних проблем у регіонах є загальнодержавними енергетичними проблемами, тому енергетичні проблеми повинні вирішуватись спільними зусиллями держави і регіонів. Це пов'язано з важливістю й значимістю енергозабезпечення економіки і населення всіх без винятку регіонів країни, наявністю потужних розгалужених мереж постачання енергії (єдиної енергетичної системи для постачання електроенергії, газотранспортної та нафтотранспортної системи та ін.). Участь держави необхідна також у зв'язку з недостатнім рівнем коштів, які залишаються у розпорядженні регіонів для вирішення проблем місцевої енергетики та енергетичної інфраструктури. Але існують і багато проблем, які можуть і повинні бути вирішені

ТАБЛИЦЯ 1. Прогнозний баланс електроенергії об'єднаної електроенергетичної системи України на 2019 р. [4]

Показники	Місяць												Рік
	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	
1. Виробництво електроенергії — разом у тому числі:	15 677	14 363	14 775	12 270	11 873	11 667	12 373	12 376	11 871	14 076	14 669	15 874	161 864
1.1. ТЕС енергогенерувальних компаній	4710	4 211	4 152	3 008	3 099	4 355	4 040	4 158	4 445	5 017	4 667	4 975	50 837
1.2. Теплоелектроцентралі та кооперативні установки, що випускають електроенергію в ОРЕ	1 724	1 520	1 588	887	592	583	488	496	606	976	1 385	1 699	12 544
1.3. ГАЕС	731	659	946	1 024	1 055	693	627	468	472	645	782	798	8 900
ГЕС каскаду р. Дніпро, р. Дністер	681	614	886	964	1 010	653	602	443	442	615	737	753	8 400
інші ГЕС	50	45	60	60	45	40	25	25	30	30	45	45	500
у тому числі ті, що працюють за «зеленим» тарифом	25	25	35	30	20	15	15	15	15	15	20	20	250
1.4. ГАЕС	121	ПО	119	115	118	114	119	120	117	121	117	121	1 412
1.5. АЕС	8 050	7 524	7 599	6 821	6 560	5 469	6 619	6 647	5 748	6 875	7 300	7 833	83 045
1.6. Блок-станції	146	134	136	130	134	128	135	132	138	137	133	143	1 626
1.7. Альтернативні джерела	195	205	235	285	315	325	345	355	345	305	285	305	3 500
Вітрові електростанції	120	120	120	ПО	90	90	100	110	140	170	180	200	1 550
Сонячні електростанції	50	60	90	150	200	210	220	220	180	ПО	80	80	1 650
інші	25	25	25	25	25	25	25	25	25	25	25	25	300
2. Імпорт електроенергії	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
3. Експорт електроенергії	610	610	610	610	510	410	410	410	510	510	610	610	6 420
3.1. Експорт в Молдову	90	90	90	9(1	90	90	90	90	90	90	90	90	1 080
3.2. Експорт в країни Східної Європи в Польщу	520	520	520	520	42«	320	320	320	420	420	520	520	5 340
експорт “Бурштинського острова”	120	120	120	120	120	120	120	120	120	120	120	120	1 440
4. Електроспоживання (брутто)	400	400	400	400	300	200	200	200	300	300	400	400	3 900
приріст до минулого року, %	14 900	13 600	14 000	11 500	11 200	11 100	11 800	11 800	11 200	13 400	13 900	15 100	153 500
5. Споживання електроенергії ГАЕС у насомному режимі	2,8	1,4	-3,6	2,3	1,5	0,8	2,1	1,7	1,8	3,1	0,7	0,7	1,2
	167	153	165	160	163	157	163	166	161	166	159	164	1 944

Питомі показники електричних навантажень і споживання електричної енергії по областях України

безпосередньо в регіонах. Окрім того, разом із проблемами, які притаманні практично всім регіонам, існують проблеми, пов'язані зі специфікою регіонів, наприклад, проблеми шахтарських регіонів, регіонів видобутку природного газу чи нафти та ін. Отже, причини виникнення регіональних енергетичних проблем та шляхи їхнього вирішення можуть бути як загальнодержавного масштабу, так і чисто регіонального, пов'язані зі специфікою окремого регіону.

Проте основною проблемою, яка має вирішуватися регіональною енергетичною політикою, є досягнення збалансованості електричних навантажень і споживання електричної енергії. На рисунку подано питомі показники електричних навантажень та споживання електричної енергії по областях України. Практично всім областям країни притаманний низький рівень електричного навантаження та високий рівень споживання електричної енергії.

Щодо Хмельницького, Запорізького, Рівненського регіонів, то ці регіони мають міцне технічне підґрунтя для реалізації проекту

«Енергетичний міст «Україна — Європейський Союз». У табл. 2 подано показники максимального електричного навантаження джерел живлення (підстанцій НЕК «Укренерго») [4]. Проте, незважаючи на достатньо міцне технічне забезпечення, регіональна енергетична політика цих регіонів у зв'язку з реалізацією проекту «Енергетичний міст «Україна — Європейський Союз» має передбачати заходи, які будуть направлені на удосконалення схем електричних мереж та поліпшення технічного стану їхніх елементів, а саме: реконструкція наявних мереж шляхом розукрупнення розгалужених ліній, скорочення довжин протяжних ЛЕП, будівництва ПС 35-110 (150) кВ та встановлення розвантажувальних ТП; підвищення пропускної здатності ділянок мережі, а саме заміна проводів та кабелів на нові більшого перерізу, підвіска другого кола на наявних опорах ПЛ та прокладання другого кола КЛ; поетапне переведення мереж 6 кВ на напругу 10 кВ; застосування в електричних мережах сучасних типів комутаційних апаратів; заміна трансформаторів на сучасні зі зниженими втратами. За необхідності — заміна трансфор-

ТАБЛИЦЯ 2. Показники максимальних електричних навантажень джерел живлення (підстанції НЕК «Укренерго»)

Найменування ПС (джерела живлення)	Кількість та потужність АТ, од./МВА	Енергопостачальна компанія	Роки			Прогноз максимальних навантажень у МВт	
			2016	2017	2018		2019
Західна ЕС							
ПС 330 кВ «Івано-Франківськ»	2 × 200	Прикарпаттяобленерго	139,0	145,0	151,0	157,0	160,0
ПС 330 кВ «Богородчани»	2 × 125	Прикарпаттяобленерго	118,0	123,0	127,0	132,0	137,0
ПС 220 кВ «Калуш»	2 × 200	Прикарпаттяобленерго	150,0	156,0	161,0	166,0	170,0
ПС 400 кВ «Мукачєво»	2 × 200	Закарпаттяобленерго	326,9	336,7	346,8	357,2	367,9
ПС 220 кВ «Воловець»	2 × 125	Закарпаттяобленерго	127,7	131,6	135,5	139,6	143,8
ПС 220 кВ «Хуст»	1 × 125	Закарпаттяобленерго	128,8	132,7	136,7	140,8	145,0
Рівненська АЕС	2 × 125	Рівнеобленерго	123,3	127,2	131	134,3	139,4
ПС 330 кВ «Рівне»	2 × 200 + 1 × 125	Рівнеобленерго	58,9	61,8	64,4	67,3	70,4
ПС 330 кВ «Гравів»	1 × 125 + 1 × 200	Рівнеобленерго	50,8	53,5	55,6	57,8	60,8
ПС 330 кВ «Ковель»	1 × 200 + 2 × 125	Волинсьобленерго	91,9	96,5	101,3	106,4	111,7
ПС 330 кВ «Нововолинськ»	1 × 125 + 1 × 200	Волинсьобленерго	51,2	53,8	56,5	59,3	62,3
ПС 330 кВ «Луцьк Північна»	1 × 125 + 1 × 200	Волинсьобленерго	85,7	90,0	94,5	99,2	104,1
ПС 220 кВ «Луцьк Південна»	2 × 125	Волинсьобленерго	53,2	55,9	58,7	61,6	64,7
ПС 220 кВ «Стрий»	2 × 125	Львівобленерго	75,9	76,9	78,0	79,1	80,2
ПС 220 кВ «Борислав»	2 × 125	Львівобленерго	52,2	53,0	53,7	54,5	55,2
ПС 220 кВ «Львів Південна»	2 × 125	Львівобленерго	6,4	6,5	6,6	6,6	6,7
Разом по Західній ЕС			1639,9	1700,0	1758,2	1818,6	1879,1
Південно — Західна ЕС							
ПС 330 кВ «Вінницька»	2 × 200	Вінницьобленерго	258,8	263,8	268,7	273,7	278,7
ПС 750 кВ «Вінницька»	1 × 125	Вінницьобленерго	33,5	34,1	34,8	35,4	36,1
ПС 330 кВ «Козятин»	1 × 200	Вінницьобленерго	77,8	79,3	80,8	82,3	83,8
ДСГЕС	2 × 200	Вінницьобленерго	81,7	83,3	84,9	86,4	88,0
ПС 330 кВ «Бар»	2 × 125	Вінницьобленерго	76,7	78,2	79,7	81,1	82,6
ЛТЕС	2 × 200	Вінницьобленерго	155,0	158,0	161,0	164,0	166,9
ПС 330 кВ «Тернопільська»	4 × 125	Тернопільобленерго	249,6	251,2	253,1	254,7	257,3
ПС 330 кВ «Шепетівка»	2 × 125	Хмельницьобленерго	140,0	146,7	153,7	161,1	168,8
ПС 330 кВ «Хмельницька»	3 × 125	Хмельницьобленерго	196,0	205,0	215,0	225,0	236,0
ПС 330 кВ «Кам'янець-Подільська»	2 × 200	Хмельницьобленерго	131,0	137,0	144,0	151,0	158,0
ПС 330 кВ «Чернівецька»	2 × 200	Чернівецьобленерго	290,9	308,2	325,9	343,5	361,3
ПС «Дністровська ГЕС»	2 × 200	Чернівецьобленерго	26,6	28,5	30,4	32,3	34,2
Разом по Південно — Західній ЕС			1717,6	1773,2	1831,9	1890,5	1951,6

продовження таблиці 2

Найменування ПС (джерела живлення)	Кількість та потужність АТ, од./МВА	Енергопостачальна компанія	Роки				Прогноз максимальних навантажень у МВт
			2016	2017	2018	2019	
Південна ЄС							
ПС 330 кВ «Трихати»	2 × 250 + 1 × 300	Миколаївобленерго	154,0	154,0	160,0	165,0	166,0
ПС 330 кВ «Миколаївська»	2 × 250	Миколаївобленерго	309,0	309,0	324,0	330,0	340,0
Південноукраїнська АЕС	1 × 250	Миколаївобленерго	106,5	106,5	113,6	113,6	116,0
ПС 330 кВ «Усатове»	3 × 200	Одесаобленерго	417,5	449,8	474,0	506,0	533,4
ПС 330 кВ «Новоодеська»	2 × 200	Одесаобленерго	271,2	291,2	307,0	338,5	358,1
ПС 330 кВ «Аджалик»	2 × 125	Одесаобленерго	185,1	185,1	185,1	205,0	214,1
ПС 220 кВ «Центроліт»	1 × 63	Одесаобленерго	7,7	7,7	7,7	31,5	41,1
ПС 330 кВ «Котовська»	2 × 125	Одесаобленерго	103,8	103,8	103,8	106,4	107,4
ПС 220 кВ «Комінтернове»	1 × 63+1 × 60	Одесаобленерго	30,0	30,0	30,0	30,0	30,0
ПС 330 кВ «Арциз»	1 × 200+1 × 125	Одесаобленерго	126,7	126,7	126,7	129,9	131,0
ПС 330 кВ «Херсонська»	2 × 250	Херсонобленерго	142,4	149,5	157,1	164,8	173
ПС 330 кВ «Каховська»	1 × 300 + 2 × 250	Херсонобленерго	276,3	290,1	304,4	319,9	336,0
Разом по Південній ЄС			2130,2	2203,4	2293,4	2440,6	2546,1
Дніпровська ЄС							
ПС 330 кВ «Дніпро-Донбас»	3 × 250	Запоріжжяобленерго	615,0	620,0	630,0	630,0	660,0
ПС 330 кВ «Запорізька»	4 × 250 + 1 × 400	Запоріжжяобленерго	700,0	710,0	750,0	750,0	800,0
ПС 330 кВ «Молочанська»	2 × 250	Запоріжжяобленерго	200,0	200,0	220,0	220,0	220,0
ПС 330 кВ «Мелітопольська»	3 × 250	Запоріжжяобленерго	195,0	195,0	200,0	210,0	210,0
Запорізька ТЕС		Запоріжжяобленерго	129,0	129,0	130,0	130,0	135,0
ДТЕС - 1		Запоріжжяобленерго	75,0	78,0	80,0	80,0	85,0
ПС 330 кВ «Побузька»	2 × 250	Кіровоградобленерго	114,5	130,0	144,0	158,5	171,0
ПС 330 кВ «Українка»	2 × 250	Кіровоградобленерго	373,0	405,0	443,0	486,0	545,0
ПС 330 кВ «Кварцит»	2 × 250	Кіровоградобленерго	73,0	79,5	87,5	95,5	105,0
ПС 330 кВ «Дніпропетровська»	3 × 250	Дніпрообленерго	354,4	361,3	368,4	375,6	383,2
ПС 330 кВ «ДДЗ»	4 × 250	Дніпрообленерго	213,3	217,5	221,9	226,3	230,7
ПС 330 кВ «Прометей»	2 × 250	Дніпрообленерго	154,3	157,3	160,3	163,3	166,3
ПС 330 кВ «ВДГМК»	1 × 250	Дніпрообленерго	78,8	80,4	82,1	83,8	85,5
ПС 330 кВ «ПВЛ-330»	2 × 250	Дніпрообленерго	114,1	116,4	118,8	121,2	123,6
ПС 330 кВ «Красноармейская» (тер-ія «Донецькобленерго»)	Л-Славянка; 36,3 км, АС-150. Л-Раз.5; 26,1 км, АС-150	Дніпрообленерго	41,8	42,5	43,2	43,9	44,6

ПС 330 кВ «Першотравнева»	3 × 250	Дніпрообленерго	129,5	132,1	134,7	137,3	140,1
ПС 330 кВ «З»		Дніпрообленерго	4,0	4,1	4,2	4,3	4,4
ПС 330 кВ «Рудна»	3 × 250	Дніпрообленерго	79,5	81,1	82,7	84,3	86,0
ПС 330 кВ «Кіровська»	2 × 250	Дніпрообленерго	310,1	316,4	322,7	329,1	335,6
ПС 330 кВ «Південа»	4 × 250	Дніпрообленерго	335,3	342,3	349,4	356,6	363,8
ПС 330 кВ «Гірнич»	4 × 250	Дніпрообленерго	423,0	431,3	440,0	448,8	457,8
ПС 330 кВ «Нікопольська»	5 × 250	Дніпрообленерго	299,4	305,3	311,2	317,4	323,7
ПС 330 кВ «Ферославна»	2 × 400	Дніпрообленерго	199,7	203,7	207,7	211,8	216,0
Приднепровская ТЭС	2 × 400	Дніпрообленерго	682,4	696,0	709,8	724,0	738,3
Кр ТЭС	2 × 250	Дніпрообленерго	327,1	333,7	340,3	347,0	353,9
ДГЭС		Дніпрообленерго	21,6	22,0	22,4	22,8	23,2
ДДГЭС		Дніпрообленерго	26,9	27,5	28,1	28,7	29,3
Разом по Дніпровській ЕС			6269,7	6417,4	6632,4	6786,2	7037,0
Разом по Північній ЕС			2722,0	2828,7	2945,6	3043,2	3151,4
Разом по Центральній ЕС			4392,9	4518,6	4750,0	4914,5	5185,9
Разом по Донбаській ЕС			952,9	1090,6	1215,6	1210,5	1305,5

маторів потужнішими; встановлення на ПС та в ТП регулювальних пристроїв і джерел реактивної потужності для підвищення пропускної здатності мережі та зниження рівня втрат електроенергії.

Висновки. Імплементація державно-приватного партнерства в Україні не відбулася через існування великої кількості перешкод, незважаючи на наявність великої кількості переваг. Закон України «Про державно-приватне партнерство» дає чітке визначення сутності державно-приватного партнерства, його принципів, сфери, форм та ін. Ураховуючи основні положення цього Закону, на початку 2019 р. Міністерство енергетики та вугільної промисловості України оголосило проведення конкурсу на засадах державно-приватного партнерства щодо реалізації проекту «Енергетичний міст «Україна — Європейський Союз», метою якого є створення умов для інтеграції об'єднаної енергетичної системи України до європейської енергосистеми. Об'єднана електроенергетична система України здійснює централізоване енергозабезпечення електроенергією внутрішніх споживачів і взаємодіє з енергосистемами сусідніх країн, забезпечуючи експорт та імпорт електроенергії магістральними і міждержавними лініями електропостачання. Проте для реалізації проекту «Енергетичний міст «Україна — Європейський Союз» мають бути обов'язково залучені такі регіони: Хмельницький, Запорізький, Рівненський. Інші регіони — за бажанням. Упровадження цього проекту вплине на регіональну енергетичну політику цих областей.

Реалізація регіональної енергетичної політики пов'язана з вирішенням найактуальніших проблем функціонування та розвитку регіональної системи енергозабезпечення. Практично усім областям країни притаманний низький рівень електричного навантаження та високий рівень споживання електричної енергії. Хмельницький, Запорізький, Рівненський регіони мають достатньо сильне технічне підґрунтя для реалізації проекту «Енергетичний міст «Україна — Європейський Союз» через високі показники максимального електричного навантаження джерел живлення, але їхня регіональна енергетична політика повинна передбачати заходи, спрямовані на удосконалення схем електричних мереж і поліпшення технічного стану їхніх елементів.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Грищенко С. Підготовка та реалізація проєктів публічно-приватного партнерства: практичний посібник для органів місцевої влади та бізнесу. Київ: ФОП Москаленко О.М., 2011. 140 с.
2. Концепція розвитку державно-приватного партнерства в Україні на 2013–2018 роки. Міністерство економічного розвитку і торгівлі України. URL: <http://www.me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=2ad2bd1f-908a-4b10-a090-b7179649a0ea&title=KontseptsiiiaRozvitkuDerzhavnoprivatnogoPartnerstvaVUkrainiNa2013-2018-Roki> (дата звернення: 01.02.2019).
3. Про державно-приватне партнерство: Закон України від 01.07.2010 № 2404-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2010. № 40. Ст. 524.
4. Шевцов А.І., Бараннік В.О., Земляний М.Г., Рязова Т.В. Основні питання політики розвитку електроенергетичної галузі України: аналітична доповідь. Регіональний філіал Інституту стратегічних досліджень у м. Дніпро. Дніпропетровськ, 2011. 89 с. URL : http://dp.niss.gov.ua/public/File/docs/Pitannya_Pol%B3tiki.pdf (дата звернення: 06.02.2019).
5. Шевцов А.І., Бараннік В.О., Земляний М.Г., Рязова Т.В. Регіональна енергетична політика. Основні проблеми і завдання: аналітична доповідь. Регіональний філіал Інституту стратегічних досліджень у м. Дніпро. Дніпропетровськ, 2012. 76 с. URL: <http://dp.niss.gov.ua/public/File/docs/ReionPol.pdf> (дата звернення: 06.02.2019).

Надійшла 20.02.2019

REFERENCES

1. Hryshchenko S. Pidhotovka ta realizatsiia proektiv publichno-pryvatnoho partnerstva: praktychnyi posibnyk dlia orhaniv mistsevoi vlady ta biznesu. Kyiv, FOP Moskalenko O.M., 2011. 140 p. [in Ukrainian].
2. Kontseptsiiia rozvytku derzhavno-pryvatnoho partnerstva v Ukraini na 2013-2018 roky. Ofitsiyni vebsait Ministerstva ekonomichnoho rozvytku i torhivli Ukrainy. URL: <http://www.me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=2ad2bd1f-908a-4b10-a090-b7179649a0ea&title=KontseptsiiiaRozvitkuDerzhavnoprivatnogoPartnerstvaVUkrainiNa2013-2018-Roki> [in Ukrainian].
3. Pro derzhavno-pryvatne partnerstvo: Zakon Ukrainy vid 01.07.2010 No. 2404-VI. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 2010. No. 40. Art. 524 [in Ukrainian].
4. Shevtsov A.I., Barannik V.O., Zemlianyi M.H., Riauzova T.V. Osnovni pytannia polityky rozvytku elektroenerhetychnoi haluzi Ukrainy: analitychna dopovid. Rehionalnyi filial Instytutu stratehichnykh doslidzhen u m. Dnipro. Dnipropetrovsk, 2011. 89 p. URL : http://dp.niss.gov.ua/public/File/docs/Pitannya_Pol%B3tiki.pdf [in Ukrainian].
5. Shevtsov A.I., Barannik V.O., Zemlianyi M.H., Riauzova T.V. Rehionalna enerhetychna polityka. Osnovni problemy i zavdannia: analitychna dopovid. Rehionalnyi filial Instytutu stratehichnykh doslidzhen u m. Dnipro. Dnipropetrovsk, 2012. 76 p. URL: <http://dp.niss.gov.ua/public/File/docs/ReionPol.pdf> [in Ukrainian].

Received 20.02.2019

А.А. Ахромкин

ЧАО «Ровнооблэнерго», г. Ровно, Украина

А.Е. Ахромкин

Институт экономико-правовых исследований НАН Украины, г. Киев, Украина

ИМПЛЕМЕНТАЦИЯ ГОСУДАРСТВЕННО-ЧАСТНОГО ПАРТНЕРСТВА В РЕГИОНАЛЬНОЙ ЭНЕРГЕТИЧЕСКОЙ ПОЛИТИКЕ

Определены основные причины замедления развития государственно-частного партнерства, положения действующего законодательства по имплементации государственно-частного партнерства, на основании чего предложен проект «Энергетический мост «Украина — Европейский Союз». Для реализации проекта должны быть привлечены Хмельницкий, Запорожский, Ровенский регионы. На основе прогнозного баланса электроэнергии объединенной электроэнергетической системы Украины установлено, что эти регионы имеют прочную техническую базу для реализации проекта, а региональная энергетическая политика должна предполагать меры, направленные на совершенствование схем электрической сети и улучшение технического состояния их элементов.

Ключевые слова: государственно-частное партнерство, региональная энергетическая политика, объединенная электроэнергетическая система.

A.O. Akhromkin

PJSC "Rivneoblenerho", Rivne, Ukraine

orcid.org/0000-0003-4797-8172

A.Ye. Akhromkin

Institute of Economic and Legal Researches of the NAS of Ukraine, Kyiv, Ukraine

orcid.org/0000-0003-2893-8079

IMPLEMENTATION OF PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIPS IN THE REGIONAL ENERGY POLICY

The article identifies the main reasons for the slowdown of public-private partnership. The basic provisions of the current legislation on the implementation of public-private partnership, namely: the principles, scope, forms and so on were investigated. The project "Energy bridge" Ukraine-European Union", which aims to create the conditions for the integration of the united energy system of Ukraine to the European energy system and for the implementation of which should be involved the following regions: Khmelnytskyi, Zaporizhzhya, Rivne. The implementation of this project will affect the regional energy policy of these areas.

The unified electric power system of Ukraine provides the centralized power supply to domestic consumers, interacts with the power systems of neighboring countries, providing export and import of electricity by main and interstate power supply lines. It was established that the implementation of the regional energy policy is associated with the solution of the most pressing problems of the functioning and development of the regional energy supply system, and the main problem that should be solved by the regional energy policy is to achieve a balance of electrical loads and electricity consumption.

Based on forecast balance of the united electric power system electricity of Ukraine it was established that Khmelnytskyi, Zaporizhzhya, Rivne regions have a strong technical background for the high performance of the maximum electrical load of power sources. However, their regional energy policy in the conditions of the project "Energy bridge" Ukraine — European Union" should include the measures that will be aimed at improving the schemes of the electric network and improving the technical condition of their elements.

Keywords: public-private partnership, regional energy policy, united electric power system.